Pregaria.cat

Entrada

Trilogia de la trobada (i III)

Tres pregàries inspirades en l'homilia que el bisbe de Sant Feliu va fer a Sant Benet de Montserrat el dia de Pentecosta.

1.- La casa confortable i buida.
2.- El regal del fons del cor
3.-Rebre i donar: la comunitat

3- Rebre i donar la comunitat

Feia estona que contemplava el mar. Sempre m'ha agradat molt mirar el mar, especialment durant els mesos d'hivern. Aquell matí sentia el meu esperit ple de la presència del Déu que m'havia seduït. Què poc que sabia sobre Ell!! No podia imaginar-lo més enllà de la figura de Jesús.

Quin misteri creure en Algú que no has vist, ni has escoltat, ni has tocat, que no saps ben bé qui és i on és, que s'ha fet el trobadis dintre teu i saps que és Amor. Ho saps per experiència.

I va ser mirant el mar quan una nova llum va esclatar en aquelles ones que anaven i tornaven, com un moviment infinit, quan vaig entendre el que havia llegit feia uns dies en els escrits d'un llibre molt especial: Déu és comunitat.

No és un Déu absolutament quiet, impertorbable, infinit en tot, i en el fons estàtic en una plenitud sense cap mena d'emoció. Si la millor imatge d'Ell és la d'aquell Pare dels dos fills perduts de la paràbola de Jesús, com podem buidar-lo d'emoció? No sortia cada matí i mirava l'horitzó, perquè sabia que el seu estimat fill tard o d'hora tornaria? I no va deixar el banquet de la trobada feliç per mirar de convèncer l'altre de què la tornada era el goig immens de l'abraçada del què s'havia perdut ? Déu emocionant!

Les ones es movien, acaronaven la sorra i tornaven... per retornar. Déu és comunitat, Pare, Fill, Esperit Sant. Un Déu vibrant, emocionant, lliure, decisiu, que es dóna i rep.

Pocs dies després vaig trucar a la porta d'una comunitat. No coneixia ningú. Volia saber com era la seva vida. Una comunitat, i persones que convivien.... no era potser el meu lloc, l'espai més definitiu pel servei de l'únic Déu comunitari?

Ho entens ara una mica més? No ha estat cap fugida, cap desengany, ni cercar una seguretat, ni un refugi... ha estat una trobada, una invitació, la nova casa, una possibilitat i una crida, per concretar vitalment que el seguiment de l'Amor Comunitat no es fa sol, sinó en comunitat.

1.- Com anem de comunitat? És tan sols el record d'un temps especial que vas viure o una realitat actual? I si mai ho has viscut, no creus que val la pena de cercar-la ?

2.- Què penses de la nostra església com a comunitat ? I si hi ha coses que no t'agraden, per les raons que siguin, què fas per tal de que sigui més comunitària ?

3.- La parròquia, el grup de revisió, el moviment, els espais de vida consagrada, la comunicació per INTERNET, les trobades, la família, el compromís definitiu amb els pobres i explotats ...poden ser més comunitat, si tu hi dones i reps. No només rebre, també donar. No hem vingut a ser servits sinó a servir i donar la vida.

Jesús Renau sj